

N:o 32.

Ank. till Riksd. kansli den 19 mars 1909, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående frihet för prästerskapet att, äfven då sjukdom eller sådan särskild anledning ej föreligger, utdela nattvarden i andra lokaler än kyrkan.

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottet hänvisad motion, n:o 8, har herr *E. Räf* anført följande:

»Ursprungligen skulle 'det heliga dopet alltid värdeligen och gudeligen förrättas i kyrkan' och 'utaf de ordinarie predikanterna i församlingen, där barnen födde äro'. Hade dessa kyrkolagens bestämmelser ej blifvit upphäfla, så skulle nog det antal barn, som icke blifvit döpta af svenska kyrkans prästmän, varit bra många gånger större än hvad händelsen nu är. Men tack vare kungl. förordningarna den 20 september 1859 och den 13 september 1864, som tillåta, att dopet sker å *annat lämpligt ställe* och af präst i *annan församling*, då han därom anlitas, så hafva till och med de frikyrkliga i allmänhet anlitat statskyrkans prästmän att förrätta detsamma. Och därigenom hafva vi undgått större sönderingar och praktiska svårigheter på detta område.

Annorlunda gestaltar det sig i afseende på *nattvarden*. Angående denna *bestämmer* kyrkolagen fortfarande, att den utom i vissa nödfall 'skall begås i kyrkan och icke hemma i husen.' (Kap. 11: 12). Utan att inlåta mig på några undersökningar om, huruvida detta lagrum står i öfverensstämmelse med den första kristna kyrkans praxis, måste man dock utan vidare kunna inse, att det har verkat och fortfarande verkar i rak strid med kyrkans eget intresse samt skapat mera separatism än något annat.

Med anledning däraf vågar jag alltså föreslå, att prästen må erhålla samma frihet att utdela nattvarden uti äfven andra lokaler än kyrkor som han nu äger frihet att predika Guds ord, förrätta dopet och kyrkotagningar i hvilka lokaler han finner därtill lämpliga, och hemställer därför, att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t måtte låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring uti nu gällande kyrkolag, att den må gifva svenska kyrkans prästerskap frihet att äfven uti icke sjukdoms- eller andra nödfall utdela nattvarden uti andra lokaler än kyrkan.»

Utskottets yt-
rande.

Uti ifrågakomma 12 § af 11 kapitlet kyrkolagen stadgas, att »nattvarden skall begås i kyrkan och icke hemma i husen, utan för sjukdoms skull eller särdeles viktig orsak och i nödfall». Anledningen till berörda stadgande har tydligen varit, att man velat värna om och bevara den särskilda helgd, som omger detta sakrament, och hvilken skulle bli utsatt för att förringas, därest nattvardens begående allmänt tillåtes ske å annan plats än den till gudstjänsten invigda. Detta torde ock vara en af orsakerna till att i fråga om nattvarden sådana ändringar i eller tillägg till kyrkolagens ursprungliga bestämmelser icke vidtagits, som de beträffande dopet af motionären omförmälda. Enligt utskottets förmenande kan en verkligen på djupet gående tolkning af ifrågavarande stadgande icke lägga hinder i vägen för tillgodoseende af de skäligen anspråk på rätt till nattvardens undfående å annan plats än i kyrkan, som kunna framställas. Något verkligt behof af den föreslagna lagändringen synes därför utskottet icke föreligga.

Utskottet får alltså hemställa,
att förevarande motion icke måtte till någon
Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 19 mars 1909.

På lagutskottets vägnar:

ERNST TRYGGER.

Herrar *Fahlén*, *Åkerlund* och grefve *Hamilton* hafva anhållit få här antecknad, att de icke deltagit i detta ärendes behandling inom utskottet.